

personalet ved Statens Sindssygehospitalet. Denne Lov gik et Skridt i den rigtige Retning, men alle disse Folk saavel kvindelige som mandlige, der kommer ind under Begrebet Tyende, var ikke med paa denne Lov, hvilket var meget uheldigt. Plejepersonalet har ogsaa for halvandet Aar siden faaet deres Forhold noget forbedret, men man vilde ikke indenfor den nedsatte Kommission tage noget Hensyn til Plejernes Enerepræsentant, der overfor samtlige Overlæger forlangte, at der maatte skrives til ogsaa at lovfæste Arbejdstidens Længde, da Arbejdstiden er alt for lang for disse Folk, der skal omgaas de sindssyge. Man har endnu ca. 14 Timers Tjeneste i Døgnet. Det havde været rigtigt, om man den Gang havde taget Hensyn til Plejepersonalets Krav om kortere Arbejdstid, thi 14 Timers Tjeneste i Døgnet med et halvt ugentligt Fridøgn er en Arbejdsdag, som i Længde overgaar alle andre Fags. Heldigvis findes der hverken indenfor Statens Virksomheder eller indenfor den private Industriet mange Tilfælde, der er Mage dertil. Det er derfor meget forstaaeligt, at det kniber med at skaffe det nødvendige Plejepersonale til den lave Løn, der gives, i Særdeleshed naar man tager den lange Arbejdstid i Betragtning. Lønningsloven blev ogsaa i meget høj Grad Overlægernes og den øverste Ledelses Lønningslov. Loven bærer meget synlige Spor af, at Overlægerne har været meget stærkt repræsenterede indenfor Kommissionen, og at Plejepersonalet kun har haft een Repræsentant, som til sidst maatte gaa ind paa et Kompromis for dog at faa noget med hjem til Kammeraterne. Som før nævnt vilde man indenfor Kommissionen ikke røre ved den ualmindelig lange Arbejdstid. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Justitsminister, der ellers har et vidtstrakt humanitært Syn paa Livets forskellige Forhold, at han vil søge at reformere noget paa disse rent ud sagt ganske utaalelige Arbejdsforhold paa Sindssygehospitalet. Er der noget Sted, hvor der tiltrænges kort Arbejdstid, er det der, hvor ulykkelige, lidende Mennesker skal have Pleje og Omhu. Personalet maaske ikke overanstrenges med en uforholdsmæssig lang Arbejdstid, thi en saadan kan let medføre, at Plejepersonalet, naar det er træt, maaske mod sin Villie kan komme til at lade det gaa ud over de ulykkelige, lidende Mennesker, som er betroet i dets Varetagelse. Jeg vil dog ikke hermed sige, at dette sker, jeg tror det ikke.

Der er tillige et andet Spørgsmaal ved-

rørende Sindssygehospitalet i Aarhus, som i disse Dage er kommet frem for Offentligheden. Der staar i „Demokraten“ for Torsdag den 18. Oktober en lille Artikel med Overskrift „Kostforholdene paa Aarhus Sindssygehospital“. I denne Artikel staar der, at Bladet i den senere Tid har modtaget en hel Del Klager over den Mad, som bydes baade Patienter og Personale paa Sindssygehospitalet. Der eksisterer tre Forplejningsklasser, jeg ved ikke hvorfor, naar man i Hospitalet ved Nykøbing paa Sjælland og i Viborg, saavidt mig bekendt, kun har een Forplejningsklasse. Der er altsaa ogsaa paa dette Omraade Uensartethed, medens Kommissionen netop var nedsat for at skaffe Ensartethed. Denne Klassificering er i høj Grad uheldig, hvad Maden angaar, men ogsaa paa anden Maade. Der holdes f. Eks. paa Aarhus Sindssygehospital Fester en Gang om Maaneden med Fremstilling af Films, Bal, Koncert o. lign. Dertil indbydes de, der er paa første og anden Forplejning, Overlægen, Lægerne, Forvalteren, Økonomen, Kontorassistenter o. s. v., alle med Husstand, medens Plejere og Plejersker ikke har Adgang uden som tjenende Aander. Jeg nævner dette blot for Kuriositetens Skyld, thi dette har jo ikke noget at gøre med selve Forplejningen. Med Kosten paa de to første Forplejningsklasser, der omfatter betalende Patienter og Læger m. fl., er der vistnok ikke noget i Vejen. Derimod er den Kost, der bydes ikke betalende Patienter og Plejere og Køkkenpersonale, ofte under al Kritik. Særlig de sidste to Maaneder har Maden været daarlig, og Portionerne ofte utilstrækkelige. Der er flere Gange klaget til Overlægen og Forvalteren, men uden at der er sket Forbedringer. Ja, det siges endogsaa, at Maden til Tider har været saa slet, at den har været ganske uspiselig, og at det ugifte Plejepersonale mange Gange har været nødt til at købe Mad for deres beskedne Løn. Det kan næppe være den højtærede Justitsminister bekendt, at saadanne Forhold eksisterer paa Aarhus Sindssygehospital. Derfor fortæller jeg Sagen her. Jeg kan iøvrigt meddele, at jeg i Forvejen har tilskrevet Formanden for Plejepersonalets Organisation for at erfare, om disse Forhold, som jeg her har omtalt, eksisterer endnu, og bedt ham lade mig det vide, hvortil han intet har svaret endnu. Jeg vil derfor meget indtrængende bede den højtærede Justitsminister om at lade denne Sag undersøge og lade Manglerne afhjælpe og ligeledes at undersøge, om det var muligt at afkorte Plejepersonalets alt for